

'עמירם שוחט' – טביעתו של נער

הקריאה 'אדם בים' מזעיקה את צוות האוניה להצלת אדם שנפל לים. במהירות התגובה של הצוות, מרב- החובל בגשר הפיקוד ועד למכונאי בחדר המכונות, תלוי גורלו של האיש, לחיים או למות.

דוד'לה בן חורין, מפקד 'עמירם שוחט', מעיד¹ על החוויה האינטימית שהוא חווה בעת ההפלגה, לאחר העלאת המעפילים באיטליה. המדובר בנער כבן 14 ששמו רוברטו אשר הצוות הזר "קלט" אותו קודם לכן בנמל אלג'יר, מבלי לרשום אותו כחוק, בדרכם להכנת הספינה במרסיי. דוד'לה, על אף הספקות ביחס לזהותו, החליט להורידו עם המעפילים:

*צאנו ששם והפעם הנטיעה לא היה בה שום דבר שרש לתקריט שהיה שם על הטפינה ילד שהצוות לקח אותו באלג'יר. היות והם נכנסו לאלג'יר, טיפחה אתורית אחת נתנה להם את הילד על מנת שיעלו אותו לארץ. אני לא יודע אם התנאי היה כל כך ספורש. זה לא ברור לי. אף אחד לא היה על האניה הוץ מהצוות. ייתכן מאד שגם אמרו לטפחה שגם בוטעים לארץ-ישראל. אני חושב שהם רצו להטטר שפה אחד או לתת לן אפשרות לך-כוש טקצע וזה היה ילד קטן והוא התקבל לצוות. לי אחר כך ברור שהוא יהודי. הוא היה בן השע-עטר.

פעם בקשתי מהילד מיים במרסיל והוא נתן לי בשעות הופצה. אחרי כן אמרתי לצוות שהילד ירד אתנו. הם היו מתיחסים אליו כמו אל בער מיטון אבל הוא היה גם ילד ולא תפס את הענין משמעת של מיים והיתה ג'רה פאחרי הקבינה. הקבינה היתה טאחרי הירכתיים וביין הקבינה והירכתיים היה אריג ושם היתה הג'רה של המים. הוא היה מתגנב ויטחה מיים. באחת הפעמים הוא לקח את הו'רה והוא התהפך ונפץ החוטם ליים והכרישים אכלו אותו. זה אף אחד גם לא ראה בכירנך שרש להגתי שהרגיש ועד שהוא הודיע, הילד היה כבר במרחק 100-150 מטר. דבר ראשון זרקתי גלגל הצלה לראות איפה, אבל אני ראיית מייד בליטה על-יד הראש וראיתי שני כרישים מטני הצודים ביגשים אליו והוא מיד בעלם.

¹ עדות ב-16.1.56 – חט' 15 מיכל 16 תעודה 9, א"ט. ב-9.1.08 שוחחתי עם יהונתן כנרתי, מלווה בספינה. לדבריו, לגמרי לא בטוח שהיה זה ילד יהודי.